तथा चोक्तं ।

अत्यन्तविमुखे दैवे व्यर्थयत्ने च पौरुषे ।
मनस्विनो दरिद्रस्य वनादन्यत् कुतः सुखं ॥ १२४ ॥

अन्यच्च । मनस्वी म्रियते कामं कार्पण्यं न तु गच्छति ।
5 अपि निर्वाणमायाति नानलो याति शीततां ॥ १२५ ॥

किं च । कुसुमस्तवकस्येव द्वे वृत्ती तु मनस्विनः ।
सर्वेषां मूर्द्ध्नि वा तिष्ठेद्विशीर्येत वनेऽपि वा ॥ १२६ ॥

यच्चात्रैव याञ्चाजीवनं तदतीव गर्हितं ।

यतः । वरं विभवहीनेन प्राणैः संतर्पितोऽनलः ।
10 नोपचारपरिभ्रष्टः कृपणः प्रार्थ्यते जनः ॥ १२७ ॥

अपरं च । दारिद्राद्भियमेति ह्रीपरिगतः सत्त्वात् परिभ्रश्यते ।
निःसत्त्वः परिभूयते परिभवान्निर्वेदमापद्यते ।
निर्विण्णः शुचमेति शोकनिहतो बुद्ध्या परित्यज्यते ।
निर्बुद्धिः क्षयमेत्यहो विधनता सर्वापदामास्पदं ॥ १२८ ॥

15 किंच । वरं मौनं कार्यं न च वचनमुक्तं यदनृतं ।
वरं क्लैव्यं पुंसां न च परकलत्राभिगमनं ।
वरं प्राणत्यागो न च पिशुनवादेष्वभिरतिः ।
वरं भिक्षाशित्वं न च परधनास्वादनसुखं ॥ १२९ ॥

अपि च । सेवेव मानमखिलं ज्योत्स्नेव तमो जरेव लावण्यं ।
20 हरिहरकथेव दुरितं गुणशतमप्यर्थिता हरति ॥ १३० ॥

इति विमृश्य तत् किमहं परपिण्डेनात्मानं भोजयामि । कष्टं भो तदपि द्वितीयं मृत्युद्वारं ।